

mindre Inddeling end Amtet, som er noget større, hvor de ikke falde sammen. Naar isvrigt det ærede Udvalg har forudsat, at det ved Udarbejdelsen af en ny Communal-Lov vilde være lettere at bygge paa de nuværende Amtsgrændser end paa Grændserne af Amtsraads-Districterne, turde dette dog være underkastet endeel Tvivl. Der er i de nu bestaaende Forhold Meget, der knytter sig til Amtsraads-Districterne, saaledes er det Tilfældet med Amtsrepartitionsfondet. Amtsdistrictet er derimod en Indretning, som maaskee i Tidens Løb lettere vil forsvinde i sit nærværende Omfang end Amtsraads-Districterne; men det staaer i alt Fald ikke i noie Forbindelse med denne Sag; jeg troer, at der har været gode Grunde til at foreslaae Amtsraads-District, men isvrigt er det jo en Sag af mindre Betydning.

Med Hensyn til Forslaget under 5te Afstemningspost, er det blevet saa udførligt imødegaaet af den ærede Ordfører, at jeg ganske skal henholde mig til hvad han har anført; jeg skal kun deraf tage Anledning til at bemærke, at, naar det i Lovens Titel hedder „paa Landet,“ troer jeg, at Kjøbstædernes Jord vel kan henføres derunder. Husene ligge ikke paa Kjøbstædernes Grund, men paa Jorden, som hører til Kjøbstaden. Det er vistnok ret usikkert, at der af og til bliver valgt Afsløsningsmand fra Districter, hvor saadanne Forhold slet ikke eksistere; thi derved er man netop endnu meer sikker paa at faae aldeles uwillige Mænd; men selvfølgelig maae de kjende noie til disse Forhold. Det vil derfor vistnok ingenlunde være hensigtsmæssigt dertil at vælge Jurister, men vel hellere mindre Afsløsningsbrugere, kyndige og retsindige Mænd, og af dem findes der jo ogsaa i Kjøbstæderne, eller Folk, som praktisk ere bekendte med saadanne eller lignende Forhold. Det vil vist, som den ærede Ordfører har bemærket, være meest consequent at lade Valg foregaae i alle de Kjøbstæder, paa hvis Jord der findes Huse, og det kan lede til en Række fortløbende Undersøgelser, for at staae sig Visshed om, at der i intetsomhelst af disse Huse er betinget Pligtarbeide. Forøvrigt er det ikke mange Kjøbstæder, hvor der

er et stort Antal Huse, men der er dog nogle, hvor der er temmelig mange.

Jeg skal derefter gaae over til den 3die §, hvor der er stillet et Forslag, hvorimod jeg ikke skal erindre noget; det vil jo være den allerletteste Maade at komme ud af Uvissheden om, hvorledes der skal forholdes, naar de Vedkommende ikke ville deeltage i Valget, at Formanden træder i deres Sted, og naar det er udtalt i Loven, at Saadant vil skee, ville de vistnok heller ikke derover kunne beklage sig. Det Forslag, der er stillet under Nr. 15, er allerede ligeledes imødegaaet af den ærede Ordfører, og jeg skal henholde mig dertil.

De Forslag, hvorom der forekommer mig at være meest Tvivl, er de forskjellige Forslag, der foreligge til § 4. Jeg maa da tillade mig at bemærke, at jeg troer, at Udkastet har den correcteste Affattelse; thi det er klart, at det, Boldgiftsmændene skulle taxere, er den Nytte, den Vedkommende kan have af det ham tilkommende Arbeide, det er Nutiden og den ved Nutiden umiddelbart liggende Fremtid, som de skulle taxere, og i Bedømmelsen deraf skulle de lade sig lede af Hensyn til Fortiden, men de skulle egentlig ikke taxere Fortiden; altsaa ikke den Nytte han enten virkelig har havt, eller han maa ansees at kunne have havt, men de skulle taxere den Nytte, han maa antages at ville have, hvis Forholdene blive uforandrede, og ingen Afsløsning sandt Sted, og det er derfor vistnok ikke correct, naar man der betjener sig af en Form, som sætter Fortiden som umiddelbar Gjenstand for Taxationen, thi det er den ikke. Det er Nutiden og den nærmeste Fremtid, som bør være Taxationens Gjenstand; Fortiden kan man kun have for Die, som veiledende Moment. Der er ogsaa en Modsigelse i Forslaget saaledes som det er stillet, naar det hedder: „Efter den Nytte, som den til Arbeidet Berettigede skjønnes virkelig at have havt af det ham tilkommende Pligtarbeide“, vilde man nemlig være ganske consequent, skulde man sætte „som han virkelig har havt af det til ham ydede Arbeide“; thi saa refererer det sig altsammen til Fortiden. Isvrigt er det vistnok meget sandt, at man maa have større Indvendinger mod Forslaget, naar man sætter: „det han virkelig har havt“ og